

oprávněné, nýbrž i povinné, nedaly osoby ty podnět k zavedení vyšetřování proti nařknutému vyšetřujícímu soudci a že vyšetřování takové nebylo také proti němu zavedeno, nevylučuje podřadění jednání obžalovaných pod zákon. Stačí pouhá způsobilost obvinění, přivoditi následky v §u 209 tr. zák. předpokládané, aniž je zapotřebí, aby kroky tu míněné skutečně byly zahájeny. V daném případě bylo potud pátrání a šetření zahájeno, že k návrhu veřejného obžalobce byly nalézacím soudem prováděny důkazy o pravdivosti obvinění obžalovanými proti vyšetřujícímu soudci vzneseného. Objektivní předpoklady zločinu dle §u 209 tr. zák. jsou proto dány. Pokud jde o subjektivní stránku případu, stačí k přiřítání zločinu dle §u 209 tr. zák. již vědomí pachatelovo, že obvinění jeho je nepravdivé. Aby pachatel měl přímo úmysl, vůli a snahu někoho ze zločinu obviňovati, se nevyžaduje. Zmíněné vědomí nalézací soud však u obou obviněných zjišťuje a dochází zjištění vědomí tohoto dostatečného výrazu ve výroku, že údaje obžalovaných byly dle přesvědčení soudu úplně s m y š l e n ý m i; tím, že nevěděly, že by obvinění mělo za následek zavedení vyšetřování nebo aspoň pátrání proti obviňovanému Dru L-ovi, se obžalované vůbec ani nehájily.

Čís. 1761.

Jde o krádež, nikoliv zpronevěru, odejmul-li věc z uzamčené místnosti ten, jemuž byl vlastníkem svěřen klíč od ní k vykonání určitého příkazu.

(Rozh. ze dne 20. října 1924, Zm I 591/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. července 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 176 II. a), c) a přestupkem zpronevěry dle §§ů 183, 461 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku především, že neprávem odejmutí 500 Kč kvalifikováno bylo jako krádež, kdežto ve skutečnosti šlo o zločin zpronevěry, jelikož tím, že Bohumil V. odevzdal stěžovateli klíčky od psacího stolu, kde byly peníze, s příkazem, by jej otevřel a 100 Kč mu donesl, svěřil mu všechny peníze, ve psacím stole uschované, takže ve skutečnosti nešlo o krádež, nýbrž o zločin zpronevěry. Než názoru tomu nelze přisvědčiti. Neboť odevzdáním klíče s příkazem, by ho bylo použito k vykonání určitého příkazu, byl svěřen přijímateli toliko klíč samotný. Symbolické svěření obsahu klíčem uzamčené prostory mohlo by spatřováno býti v odevzdání klíče jen tehdy, kdyby se bylo stalo v projeveném úmyslu, by tím obsah ten přijímateli klíče byl odevzdán, čehož tu však nebylo. Odevzdání klíčů mělo proto jen ten význam, že obsah psacího stolku nebyl vůči obžalovanému zamčen a odpadla tudíž zločinná kvalifikace dle §u 174 II. c) tr. zák. Jinak zůstaly však peníze

i na dále v držení V-ově a odejmutí jich obžalovaným »pro svůj užitek« jest krádeží.

Čís. 1762.

Ochrany §u 68 tr. zák. požívá cestář, ustanovený na erární, nikoliv však soukromé silnici; byl-li ustanoven pro neerární veřejnou silnici, požívá ochrany jen, byl-li vzat okresní politickou správou do přísahy.

(Rozh. ze dne 20. října 1924, Zm II 98/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 29. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením dle §u 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

§ 31 zákona ze dne 31. prosince 1874, čís. 5 zemského zákona moravského z roku 1875, kterýmž se vydává řád policie silniční pro veřejné neerární silnice markrabství moravského, předpisuje, by zřízení silniční správy (cestmistři, cestáři atd.), kterým zvláště jest svěřen dozor na silnice a kteří, by byli poznáni, nositi musí vhodný znak služební, byli k žádosti dotyčné silniční správy okresní politickou správou vzati do přísahy pro službu silniční policie stejně, jak jest to předepsáno pro osoby, ustanovené k ochraně lesů a polí, a ustanovuje, že přísežný dozorcí personál silniční, když vykonává službu a nosí při tom předepsaný znak služební, jest pokládati za veřejnou stráž a že požívá zákonných práv, která příslušejí osobám vrchnostenským a civilním strážím. Ustanovením §u 16 instrukce pro cestmistry okresních silnic oddíl B mor. zem. zákona ze dne 22. srpna 1878, který mluví jen o tom, že cestmistra běře okresní politická správa pod přísahu, pokud se týče služby, k úkonům silniční policie náležející, a že cestmistr, jsa pod přísahou, má bdíti nad tím, by na okresních silnicích byl policejní řád zachováván, není dotčeno ustanovení §u 31 zákona ze dne 31. prosince 1874, čís. 5 zem. zák. mor. z roku 1875, pokud se vztahuje na cestáře, jimž dle §u 16 zmíněné instrukce rovněž náleží vykonávati policejní službu silniční, byl-li pachatel při činu přistižen nebo je-li případ naléhavý. Z citovaných ustanovení je patrné, že cestář, ustanovený pro neerární veřejné silnice, vykonává službu silniční policie, požívá ochrany §u 68 tr. zák. jen když byl okresní politickou správou pro službu silniční policie vzat do přísahy. Na erární silnice se toto omezení nevztahuje, kdežto cestář na soukromé silnici, osobou soukromou ustanovený, nepožívá ochrany §u 68 tr. zák. vůbec. Není pochyby, že v projednávaném případě šlo o výkon silniční služby policejní, neboť nalézacím soudem bylo zjištěno, že cestář F. zadržel povoz obžalovaného,